

Kleine verlangens

Ik wou vandaag ik was
een bruine lakenvelder
in een weijtje
bij een dorp
waar kinderen
mijn kop krauwen
mijn bottende horens
schuren als zand

en dat mijn loeien
soms gehoord wordt
door verre koeien.

Kodachrome

Transparant
stapt een jongetje
over bergen
doorzichtig
nog
onbewust
steekt hij zijn tong.

De wereld past nog
in een auto.
De code van zijn jeugd
FJ-90-13

Hij weet
zijn moeder en zus
achter zich
ziet door de camera
zijn vader.

Nabeeld
van een mooie jeugd.

In Promemoriā Patris

Ik verzamel je
sprokkel je
jut je

hoor je zeggen
wat je straks zei

zie je zitten
hoe je zat

druk je tegen me aan
zoals je mij altijd
tegen je aan drukte

voel de stoppels
die je soms
steeds vaker had

leg je vast
archiveer je
maak je in

nu al

voor als.

Ontsluiting

De deur
naar het leven
stond al enkele uren
op een steeds ruimere kier

de zuster mat af
en toe
of de wereld
al klaar voor me was,
maar nee.

Jij hield de verwachting
zolang mogelijk in,
voegde een extra dag
sinds mei en jij en hij
puften me door de nacht
naar de morgen.
Ons onbewust
van de eeuwige jeugd
die me daardoor
werd onthouden.

Op die vroegste maartse morgen
werd ik als oude man geboren.

Zandhonger

Het is een komen
en gaan.
Met graagte grazen
de golven
aan de kust.
Schaven, schuren
scheren.

Ze geniet
van de pijn.
Geeft kusjes
aan de golven
met hun zandige
monden.

Gewillig
laaft de kust zich
aan deze zoute minnaar.
Laat zich likken
en gulzig bedauwen
met haar eigen
zand.

Niemandslan

In een
spel
van geven en
nemen,
schuiven onze
begrenzingen
als aardschollen
ineen.
Mijn pantser
jouw pul
plooiën en
voegen zich
in een
naadloze
annexatie
tot een
enclaveloze
schreef.

Vleugelvrouw

Ik danste als een vleugelvrouw
ik wiegde heup en mijn armen
o, mijn armen
zo, in klaproosrode koelte.

Of speelde ik viool en had ik vleugels
en zacht legde ik mijn hoofd
zacht
als tussen bloemen, speelde ik.

Maar in jouw huiver voel ik
in jouw 'ja' hoor ik
het ongezegde nee
en zelfs de golven
de golven.

Schuifel

Hoe in het donker
een hand
zich oog weet.

Hoe zicht
zich tastend
een weg
een muur
baant.

Hoe een voet
onzeker
volgt.

Molleblinden

Laaf mijn hart aan molleblinden.
Zwaaf mij, draaf in tegendraf.
Laat je steeds en moeilijk vinden.
Haat ons, leef ons, herdersstaf.

Boor het dove aan de oren.
Geef niet na, niet mee, niet op.
Ploeg mijn leven in de voren
van mijn oudverweerde kop.

Hef de klepel van het geven.

Streep en streef, leg even fel.
Of hoe vingers haren reven.
Help jouw kluwen uit de knel.

Dus ruik de bulder van de geuren.
Schoor de opsmuk, waterkruk.
Laat mij mateloos jou leuren.
Schuifel zacht je lever stuk.

Spiel mij glashard in de spiegel.
Binnen buiten binnenkant.
Lik de ruiten af en wiegel.
Spons de regen met je hand.

Maar laat je steeds en moeilijk vinden.
Draag me aan jouw molleblinden.